

SZIVERI JÁNOS

A NARANCSROBBANÁS

— feleségemnek —

I

*gipsz — zuhant a madár.
A kőre. Egy a kővel, az udvarral,
a fehér esővel, ahova esett.
Körmöddel nem lehetett a
madarat olykor-olykor fölreptetni,
miként az hullott.
A fehér csíkok az eső homlokát
olykor-olykor az útba.
Nehéz volt a kő már.
Kontúr a madár, a falfesték, anyagának
eredete átüt.*

*Nem létezel, vagy csak
nem vagy. A fal hideg, ha
tapintásod tömege szétfolyik, átalakul.
Öreg szobor izzad a fagy-mezőben.
Sem hiszem, sem tudom,
ahol vagy ekkor.
A kövek szorosan egymásba
fagyva magas kőoszlopot képeznek.
A gondolat megnövesztette a fákat,
a lépteket beleolvasztotta az utcákba.
Keserű és kontúrod végtelen.*

II

*Számodra minden megszűnik lenni, ami annyit
jelent, megszűnsz létezni (ha vagy), noha anyagod
csak átalakul más anyaggá, létezésed, vagyis
nem anyagi valóságod pedig egy transzcendens, a
végtelenen túli régiókba vivődik.*

*A vers előidézői a korlátolt nyelvi lehetőségek.
Maga a vers állapot, a pálya, pont vagy test által
leírt görbe. A versben az ellentétek bizonyíthatók
és nem zárják ki egymást. Itt kezdődik a vers,
a narancsrobbanás.*

III

*Az eső fehér.
a tél fekete.
A gömb pont.*

IV

*A vers hirtelen bekövetkező károsodást
okozó behatás. A zöld üvegek tudat alatti*

*hidegsége a narancshéj szintelenségével
ellentétben. A vers végtelen és nem
meghatározható, vagy meghatározható.*

A tárgy.

A tárgy.

*A tárgy mint egyedüli kifejezőeszköz.
Felbontani és viszonyítani és idomítani
és. A tárgyban megvan,
amit a tárgy fogalma kirekeszt magából.*

A tárgy örök, mint a csönd.

mérlegelem a tárgyember lehetőségeit.

A csönd ósanyag.

Helyesen hideg kezek a faliorában.

Fáraszt a hideg gondolat anyaga.

Gömböket morzsolsz tenyeredből, várakat.

*Foglalkoztat az üvegbura kiléte. Apró
háromszögek*

csontod fájdalmas kopogás.

A madár mint az eső.

*Fekete csík-négyzetek ezek a
fémkigyó-arcú eső-barázdák, melyek
megkülönböztetnek a többi arctól, ha
megdermed benned a lendület
kocka-kopogása.*

*Harmaterezetű robbanás ülepszik, hasonlóan
a fekete hideg-zsír nyögéséhez.*

Állat-tárgyak a lászol előtt.

*Földbe fagy az olajkályha
tompulása.*

*Nem vagy más, mint aki,
ha vagy.*

V

*Lezuhant a madár. Az udvarotokba esett,
a kőpadlóra. Eggyé vált a kővel. Az esőben
nagyon fehér volt a kő, ahova esett.*

*A madaraknak le kell zuhanniuk.
Itt kezdődik a vers.*

A pohárban él a víz.

*A pohárban él a semmi. A pohár
gyakorlati lehetetlenség. Örökös
mozdulatlan mozgás. Nem történő,
kifogyott virágok vázái.*

Az örök.

A felfoghatatlan.

*A tér rendellenességei a rugók
indulása. Valaminek nem kell-lehet
megtörténnie.*

Lefejted a papírszeleteket a kőpadlóról.
A szorosan egymásba úszó szeletek
papíroszlopot képeznek az ürességekben.
Nem merünk megbizonyosodni
jelenlétéről.
Riadt térben a hullámok.
Cáfolnak a valóságok.
A füstcsipke, miután
átjárta tudómet, felszívódik. A
falak hidegek, a folyosó végtelen,
azon túl kezdődnek a lépcsők
a márvány-eső-obeliszk tisztázatlan fogalma.
Felsorakozott mérőeszközök.
Tárgyra tárgy.
A minden kezdete.
Homokot homokra, az ismeretlent.
Kijégett vagy cserepes.
Képtelenség a hiányérzetet megszüntetni.
Képtelenség megszűnnünk.
Voltál, vagy vagy valakinek, akit nem . . .
Önelidegenedés.
Fehér-lila kezemben az öregasszonyok
kítárják kabátjukat.

VI

Idealizálunk.
Megismerésünk növekedésével
egyidejűleg kiábrándulásunk is
növekszik.
A tökéletesség végtelen.
Valaminek a hiánya van:
önmagad, önmagunk hiánya.
Gépek, korgó feszületek
bizonyíték-hiánya.
Vagyunk-e?

Nehéz ecsetek a folyó végtelenül
finom és hideg léptein.
Közösen, mikor még lehetett a
fogalmat értelmezni.
Nem tudom, ki vagy.
Nem tudom, vagy-e.
Amit kérek és mondok, mindig
magamtól és magamnak is kérem és mondom.
Fel kellene horzsolni a
megülepedett íróeszközöket,
mert a folytonosság határozza
meg a spirális
kezdetet. A vége nem
meghatározható ha
V alakban kiszélesedik, mint

a fehér.

**Be kellene gyűjteni a kristály-oszlopokat.
Egy nagy mező-cseppbe felsorakoztatni
végtelenségük szerint, akár a verset.**

**A tükör. A tükör
fényesebb, vízenyősebb
oldalán apró virág-kereknek.
cserélődnek, alaktalanná
formálva a hasadást.**

A hasadás mély.

**A mély nyugalmi állapot,
kizárja a hasadást.**

**Az oszlopok spirális alakjuknál
fogva is tökéletesek és a
mozdulatlanság hangzavarát
idézik közönyünkbe.**

**Ismételten visszatérnek a dolgok kitölteni
hiányunkat.**

**»nő, nőalak, nőbarát, nőcseléd, nőgyűlölő, nőképzés, nőkérdés, nőnem,
nőorvos, nőtartás, nőági örökösödés, nőnevelő intézet, bajnoknő,
barátnő, bemondónő, doktornő, elnöknő, hallgatónő, igazgatónő,
istennő, kémnő, mosónő, munkásnő művésznő, nevelőnő, orvosnő,
óvónő, öltöztetőnő, sógornő, színésznő, táncosnő, titkárnő,
védőnő, betegápolónő, élmunkásnő, elvtársnő, újságírónő, virágárusnő,
dolgozó nő, lengyel nő, ruhát mosó nő, özvegy nő, szülőnő, kerékpáros
nő«**

kitölteni hiányukat.

VII.

**Amit kérek és mondok, mindig
magamtól és magamnak is kérem és mondom.
Ilyenkor és itt kezdődik a vers.**

**Gipsz — zuhan a madár
és számodra minden megszűnik lenni.
Nem létezel vagy csak nem vagy.**

A fal hideg.

Az eső fehér.

**Nem vagy más, mint aki,
ha vagy.**

**Az őszanyagot, az indulást
megtaláljuk a csendben,
hiszen maga az.**

**Lassan hazatalálunk a kockakopogás
oszlopai közé, ahol
a végtelen tökéletes,
a vers végtelen vagy nem.**

○

A KÖRTENGER-GONDOLAT KÖZELSÉGE

Az agyag fekete
falba
süppedő
virág a fekete agyagfalban,
az üvegen összeaszalódott
színek hideg
lendülete.
Az üvegszeleten mindig
a másik kocka
bonyolódik értelmetlenebbül.
A tenger fehér és
mozdulatlan,
mint a kocka zöld
testének rándulása
szervezetünkben. A tenger
buborékok
eredete lehetne, mint minden.
Apró csont-korcsolyákat
hordoz izzó
ráncaiban. Játszik, pedig
nincs, és ez a játék.
Beláthatatlan fehér
papírra ömlik, és megszűnik,
mint a papír, de a lényeg
valósága fakó poharak
jelzőszerkezete.
Csattogva beleolvadnak
a kitért (réz-bogarak,
krém-madarak, selyemdarázs-
vonatok) nagy felületbe,
beleszívódnak.
Tenger nincs, a megfogalmazás
hiányos, a tenger soha nem
az.
A falak egymásba
szívódnak, mint
megtisztulás előtt a lángoló
hideg vonalak.
Agyag harmonika-kocka
lépteink alatt is lehet
tenger,
ha belül
kitévő, összerántja
nyílásait a halaknak,
mintha ugyanakkor

testét a csönd hasítaná
fehér falatokban
feketére.

A tenger:

tengerkör tengerkör
tengerkör tengerkör
körtenger tengerkör
tengerkör tengerkör

a legtökéletesebb kocka,
melynek minden
oldalán derékban
kettétörnek a négyzet.
Derékban megtörnek
a virág.

A tenger is, mint
mindegyik vers,
a másinak tükörképe,
mert minden mindennek mindene,
és ez fordítva is érvényes.

Közérthetőség
érdekében, mint a fiókok,
szeletekre sorvadnak
és lapos, kényelmetlen
kövek is beleértetődnek,
beletartoznak
e fogalomkörbe.

A sárga szappan
szétfolyik a téglán, ha
a só erőtlennül ráhullik.
Ilyenkor belefekszik az
éj feketesége a vízbe,
mozdulatlanul
háborog a zöld hús, mint
a gyertyahalmaz.

A síkos hullózúrék
lassan elfogynak
a csillag-hangok alatt,
főlborzolva az
éjszaka taraját,
A tenger már csak
a fenyőgömbök
riadt ismétlődésévé
degradálódhat.
Apró tífödélű
alkoholgerinc-émlék.

*A tenger nem lehet más,
mint amilyenek
a tapasztalás igazolja.
A tenger fekete,
ha megkésik a reggel,
és fehér, ha az ég
sebei összetolynak.*

*Az agyagfekete
falba
süppedő
virág a fekete agyagfalban,
a tenger üvegén összeaszalódott
színek hideg
lendülete.*

○

